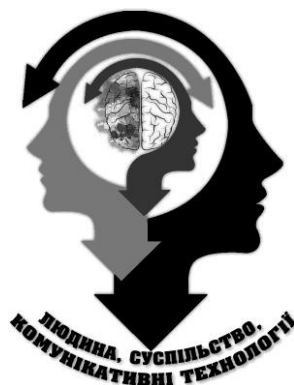

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ЗАЛІЗНИЧНОГО
ТРАНСПОРТУ

ІНСТИТУТ ФІЛОСОФІЇ ІМ. Г. С. СКОВОРОДИ НАН УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМ. М. П. ДРАГОМАНОВА

НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ УКРАЇНИ
«КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ ІМЕНІ ІГОРЯ СІКОРСЬКОГО»

**VIII МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ,
ПРИСВЯЧЕНА 90-РІЧЧЮ УКРАЇНСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ ЗАЛІЗНИЧНОГО ТРАНСПОРТУ**

**ЛЮДИНА, СУСПІЛЬСТВО,
КОМУНІКАТИВНІ ТЕХНОЛОГІЇ**

**МАТЕРІАЛИ VIII МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ «ЛЮДИНА, СУСПІЛЬСТВО, КОМУНІКАТИВНІ
ТЕХНОЛОГІЇ»**

**REPORTS OF THE VIII INTERNATIONAL SCIENTIFIC-PRACTICAL
CONFERENCE “A PERSON, A SOCIETY, COMMUNICATIVE
TECHNOLOGIES”**

Харків
2020

УДК 740+656+338

ББК 87

Л 93

Головні редактори:

Панченко С. В. – доктор технічних наук, професор, академік Транспортної академії України, ректор Українського державного університету залізничного транспорту;

Андрущенко В. П. – доктор філософських наук, професор, член-кореспондент НАН України, академік Національної академії педагогічних наук України, заслужений діяч науки і техніки України, ректор Національного педагогічного університету ім. М. П. Драгоманова

Редакційна колегія:

- Бутько Т. В.** – д-р техн. наук, професор, академік ТАУ
Лаврухін О. В. – д-р техн. наук, професор, чл.-кор. ТАУ, академік МАБЖ
Устенко О. В. – д-р техн. наук, професор, академік ТАУ
Бакланов О. М. – д-р хім. наук, професор
Ватуля Г. Л. – д-р техн. наук, професор
Калабухін Ю. Є. – д-р техн. наук, професор
Новіков Б. В. – д-р філос. наук, професор
Панков Г. Д. – д-р філос. наук, професор
Петрушов В. М. – д-р філос. наук, професор
Рассоха І. М. – д-р філос. наук, професор
Близнюк Л. М. – канд. філол. наук, доцент
Даніл'ян В. О. – канд. філос. наук, доцент
Колеснік К. Е. – канд. іст. наук, доцент, академік ТАУ
Куценко М. Ю. – канд. техн. наук, доцент
Панченко В. В. – канд. техн. наук, доцент
Павлов В. І. – канд. філос. наук, доцент
Прогонний О. М. – канд. техн. наук, доцент
Скорик О. О. – канд. техн. наук, доцент
Толстов І. В. – канд. філос. наук, доцент
Алексєєнко Н. В. – старш. викладач

Затверджено до друку Вченою радою Українського державного університету залізничного транспорту (протокол № 7 від 21.09.2020 р.)

Л 93 Людина, суспільство, комунікативні технології : матеріали VIII Міжнар. наук.-практ. конф. присвяченої 90-річчю Українського державного університету залізничного транспорту, 15–16 жовтня 2020 р. Харків : ДІСА ПЛЮС, 2020. 295 с.
ISBN 978-617-7927-35-7

УДК 740+656+338

Друкується в авторській редакції

ISBN 978-617-7927-35-7

© Авторський колектив, 2020

его ідеєю сверхчоловека буде вноў і вноў вызываць многочисленныя дыскусіі і потыму наўдаецца ў сэр'ёзным пераосмысленні ўжэ ў кантэксьце рэалій ХХІ века. І калі Ніцше гаворыць, што чалавек ёсьць нечэ, што «дольно прэвзойці», развэ не сагласімся мы сь ім, што сёгодняшні, разучыўшыся мысьліць, думачы ісьключітэльно о камфортэ і благополуччэ чалавек, вядлі будэ спосабэн отразыць многочисленныя угрозы глабальнага міра. Пэотому ідэя сверхчоловека Ніцше, как, впрочэм, і цэлы і ряд друіх яго ідэй, стануваць актуальнымі ў самым шырокам, экззстенціально-мэтафізічэськам і футуролэгічэськам планэ, заставляя нас ёщэ раз задумаць о сьвоэм блзжайшэм будучэм. Не случайно сёгодня вьсе чачэ звучыць мысьль о том, што задэка сьвременной філосафэі сьстоыт не ў прыспосабліванні мысьлэй к налічнэму бытэю, а ў прэобразованні сьмого этэго бытэя, закладыванні основ для новых мірообразующых практык.

Спысок вькорыстаных дэжерэл

1. Эбанойдзе І.А. Ніцше і будучэе. *Ніцше сёгодня*. Москва: Іздательський Дом ЯСК, 2019. С. 41-59.
2. Ясперс К. Ніцше і хрыстанство. Москва: Мэдуум, 1994. 114 с.
3. Sorgner S. Nietzsche, the Overhuman, and Transhumanism. *Nietzsche and Transhumanism: Precursor or Enemy*. Ed.by Y.Tuncel. Cambridge Scholars Publishing, 2017. 289 p.

САМОЙЛЕНКО Д. О., аспірант

Жытомырський дэржавный універсытэ імені Івана Франка

м. Жытомыр, Украйна

ТРЕНДИ РОЗВІТКУ СУЧАСНОГО ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

Поняття «громадянське суспільство» та його смислові характеристики значно модифікувалося у ході соціокультурних та історичних трансформацій європейської цивілізації. Сучасне громадянське суспільство зазнає змін під впливом суспільно-інтеграційних процесів, що пояснюються глобалізаційними процесами.

З кінця ХХ століття у фокусі уваги науковців знаходиться процес глобалізації та його вплив на функції держави та громадянське суспільство. Визнаючо є думка, що «ліберально демократична» модель громадянського суспільства при спробах перенести її «у площину сучасних соціальних реалій виявляється міфологічним конструктором» [2, с. 205]. Тому важливим є

виявлення основних тенденцій розвитку громадянського суспільства, новацій у співвідношенні його політичних і неполітичних функцій, зв'язків із державою та ін. [9].

Базовим поняттям дослідження виступає «тенденція», яка у словнику іноземних слів С. Шаллінга визначається як «фундаментальний напрям економічного та суспільного розвитку, статистична крива або площина, яка показує шлях розвитку» [13, с. 655].

Словник української мови теж означає тенденцію як 1) напрям розвитку чого-небудь, 2) прагнення, намір, властиві кому -, чому-небудь або 3) провідна думка, ідейне спрямування [8, с. 72].

А. Мерник визначає тенденцію як базову категорію науки, яка трактується не лише з позиції виявлення напрямку руху, а й у контексті сутності якісних змін, що відбуваються під час цього руху [5].

Н. Лавриченко наголошує на тому, що тенденції виступають формами вираження закономірностей [3].

В. Зайцев вважає, що виявлення тенденцій суспільного розвитку охоплює сфери впливу, зокрема: формування державної політики (документальне наповнення європейського та національного нормативно-правового поля; соціальні, економічні, демографічні показники розвитку суспільства; наявність та доступність регіональних та національних статистичних даних та ін.) [1, с. 56].

О. Огієнко покладає на тенденції функцію визначення напрямку розвитку, вважаючи, що вони «реалізуються в суперечливій взаємодії детермінуючої сили законів внутрішньої будови, функціонування, розвитку освітньої сфери, з одного боку, та зовнішніх факторів внаслідок впливу на освітню цілісність інших культурних підсистем – з іншого» [6].

Вище наведені дефініції дали змогу нам визначити тенденції розвитку громадянського суспільства як спрямовані напрями організації та функціонування його системи, відображені у її нормативно-законодавчих, культурних, соціально-економічних, політичних та організаційних особливостях.

На основі аналізу соціально-філософських напрацювань зарубіжних та вітчизняних науковців, виокремимо три основні тенденції громадянського суспільства на початку XXI століття:

1. Невідповідність об'єктивних вимог розвитку технологічних інновацій інституційним формам соціальної організації, що проявляється у зростанні соціально-економічної нерівності як серед самих держав, так і у середині їх; активізації етнонаціональних протиріч та антисоціальних рухів. Як наслідок, висувуються ідеї про антропологічну кризу людства як родової спільноти,

можливість його розпаду як біологічного виду (Ф. Фукуяма [10], Ю. Хабермас [11]).

2. Глобалізація громадянського суспільства: поряд із зростанням ролі громадянських спільнот, які характеризуються відповідальністю, прихильністю до принципів демократії та правової держави, з'являються квазігромадянські єдності – партійні блоки та структури, які обслуговують діючу владу на принципах домовленостей, змов та нетолерантності. Для них вигідною є ситуація «м'якої опозиції» до влади, «правильного голосування» та «удаваного протесту». Вони деструктивно впливають на розвиток громадянського суспільства, сприяючи його заполітизованості.

3. Ускладнення структури сьогочасних спільнот призвело до зростання протиріч та конфліктності громадянського суспільства, розмиванні інституційних меж державних та недержавних сфер. Причина цьому – інтеграція зростаючих потоків мігрантів у громадянське суспільство розвинених, економічно стабільних країн.

4. Відбувається, як наслідок, ускладнення соціально-просторової структури суспільства: якщо раніше (за замовчуванням) громадянська ідентичність особистості прив'язувалася до держави, то зараз відбувається диференціація рівнів ідентичності: регіональна, локальна, цивілізаційна (суперетнічна, конфесіональна, кросрегіональна та ін.) та глобальна.

5. Цифровізація громадянського суспільства призвела до зміни комунікативних стратегій особистості; появи соціальних груп, життєдіяльність яких пов'язана з комп'ютерними технологіям; формування кіберкультури, переоцінка цінностей та ін. Швидке поширення процесів інформатизації сприяє появі шляхів уніфікації та синхронізації багатьох політичних, економічних та частково соціокультурних процесів.

На думку І. Лопушинського, «синергетичний потенціал соціальних, мобільних, «хмарних» технологій, а також технологій аналізу даних та «інтернету речей» сукупно здатні привести до трансформаційних змін у державному управлінні та в цілому, тобто зробити державний сектор України ефективним, реактивним і ціннісним» [4, с. 46]. У цьому контексті «цифровізацію» слід розглядати як інструмент суспільного розвитку. При системному державному підході «цифрові» технології будуть значно стимулювати розвиток відкритого інформаційного суспільства як одного з істотних чинників розвитку громадянського суспільства загалом, підвищення продуктивності, економічного зростання, створення робочих місць, а також підвищення якості життя громадян [12]. «Цифровізація» допомагає перейти на якісно новий рівень управління державою і трансформації економіки, даючи можливість швидко та ефективно створювати нові послуги для громадян,

впроваджувати елементи електронного урядування, електронної демократії та «цифровізації» економіки.

Таким чином, успіх реалізації громадянських ініціатив залежить, по великому рахунку, від трьох значущих об'єктивних факторів: глобальних «багаторівневих» трансформацій, технологічної інфраструктури для забезпечення успішної громадянської комунікації (інтеграція Інтернету із мобільною телефонією) та експоненціального розширення національних і транснаціональних соціальних мереж. Глобальні міграційні потоки праці та капіталу, планетарна інфомедійна сфера та громадянські ініціативи, які спрямовані на формування демократичного середовища, зокрема під впливом соціальних мереж, забезпечують передумови формування глобального громадянського суспільства.

Список використаних джерел

1. Зайцев В. Є. (2011) Тенденції та особливості розвитку посткризового світового ринку послуг в умовах глобалізації. *Вісник Академії митної служби України. Сер. : Економіка. 2011. № 2. С. 54-65.*

2. Клименко Л. В. (2012) Тенденції розвитку світової економіки в умовах глобалізації. *Збірник наукових праць Уманського національного університету садівництва. Вип. 81(2). С. 200-210*

3. Лавриченко, Н. (2006). Методологічні аспекти порівняльно-педагогічних досліджень. *Шлях освіти: науково-методичний журнал, 2, 17–23.*

4. Лопушинський І. П. (2018) "Цифровізація" освіти в контексті розвитку інформаційного суспільства в Україні. *Педагогічний альманах. Вип. 37. С. 46-55.*

5. Мерник А. М. (2012) Поняття та ознаки інституцій громадянського суспільства. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. № 2. С. 65-73.*

6. **Ошибка! Источник ссылки не найден.**

7. Русакова О. Ф. (2005) Парадигма гражданского общества в эпоху глобализации. *Государство и общество: философия, экономика, культура: Докл. и выступл. на Междунар. научной конф. 14-15.04.2005. М.: ЛЕНАНД. С. 316–319.*

8. Словник української мови: в 11 томах. (1979). Том 10, 1979. С. 72.

9. Стародуб С. А. (2013) Глобалізація як простір для формування нового суспільства. *Наукові записки Інституту журналістики. Т. 52. С. 108-110.*

10. Фукуяма Ф. (2004) Наше постчеловеческое будущее: Последствия биотехнологической революции. Пер. с англ. М. Б. Левина. М.: ООО «Издательство АСТ»: ОАО «ЛЮКС». 343 с.

11. Хабермас Ю. (2002) Будущее человеческой природы. На пути к либеральной евгенике? Пер. с нем. М.: Издательство «Весь Мир». 144 с.

12. Цифрова адженда України – 2020 («Цифровий порядок денний» – 2020): Концептуальні засади (версія 1.0). Першочергові сфери, ініціативи, проекти «цифровізації» України до 2020 року: Проект. URL: <https://uccr.org.ua/uploads/files/58e78ee3c3922.pdf>

13. Šaling S., Ivanová-Šalingová M., Maníková Z. (2002). Slovníkcudžích slov. Prešov : SAMO. p. 655.

СИВОГРАКОВА З.А., к.психол.н., доцент

Український державний університет залізничного транспорту

м.Харків, Україна

ПСИХОЛОГІЧНИЙ ЗМІСТ І ПЕДАГОГІЧНА РОЛЬ ЗВОРОТНОГО ЗВ'ЯЗКУ В УМОВАХ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ

Визнаними є особливості дистанційного навчання (ДН), які науковцями і практикаками маркуються як його переваги. Серед них називаються, зокрема: можливість залучення значно більшої аудиторії до навчального процесу, ніж в умовах традиційного навчання; висока швидкість передачі, обміну інформацією незалежно від відстаней (за умови достатнього рівня технічного забезпечення процесу); пластичність у поєднанні з іншими видами діяльності; сприяння самостійності і спонукання до саморозвитку учасників освітнього процесу та ін. [3; 5]. Разом з тим, зрозуміло, що ДН має певні особливості і пред'являє учасникам певні вимоги.

Серед факторів ефективності ДН акцентується увага на: універсальній підготовленості (педагогічній, інформаційній, психологічній) викладача до ДН [2]; якості освітнього контенту; здатності студента до самостійної роботи; якості матеріально-технічного забезпечення навчального процесу [1]; ефективній взаємодії суб'єктів освітнього процесу; якості педагогічних технологій і методичних матеріалів, ефективності зворотного зв'язку [3].

Зворотній зв'язок розглядається і як один з психологічних принципів [4], і як фактор ефективності і атрибут комфорту ДН [3], і, водночас, як інструмент досягнення освітніх цілей в умовах ДН.

Зворотній зв'язок від того, хто навчає, тому, хто вчиться, в дистанційному (опосередкованому) освітньому процесі, звісно, включає широкий спектр можливих дій: від сухої (часто автоматизованої) відповіді про те, що робота від студента отримана, до розгорнутого аналізу проведеного дослідження і його

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ І. ФІЛОСОФСЬКІ ТА ГУМАНІТАРНІ НАУКИ

ПРИВІТАННЯ УЧАСТНИКІВ КОНФЕРЕНЦІЇ С.В.ЛАНЧЕНКО	3
АБАШНІК В.О. ЕДМУНД ГУССЕРЛЬ У ФІЛОСОФІЇ ІСИДОРА ПРОДАНА (1854–1919/20)	6
АБАШНІК У.В. ВАЛЬТЕР БЕНЬЯМІН (1892–1940) ТА МЕДІА-ФІЛОСОФІЯ	10
АЛЕКСЄЄНКО Н.В. ОСОБЛИВОСТІ НАВЧАЛЬНОЇ МОТИВАЦІЇ МАЙБУТНІХ ІНЖЕНЕРІВ	13
АНДРУЩЕНКО В.П. ПЛАГІАТ ТА НЕДОБРОЧЕСНІСТЬ – ЗАГРОЗА НАУКОВОМУ ПОТЕНЦІАЛУ УКРАЇНИ	15
БАБИЧ В.П. ОСНОВИ РАЗУМНОГО, ЦИВИЛИЗОВАНОГО МЫСЛЕТВОРЧЕСТВА	21
БЛИЗНЮК Л.М. ФЕНОМЕН МОВЛЕННСВОЇ КОМУНІКАЦІЇ В УМОВАХ ЦИФРОВІЗАЦІЇ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА	31
ГОРОБЧУК Л. М. СТРУКТУРНІ КОМПОНЕНТИ ОСОБИСТОСТІ У ПОЛІКУЛЬТУРНОМУ ПРОСТОРІ	34
ГРОМОВА О.В. РОЛЬ ІНФОРМАЦІЇ ТА КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В РОЗВИКУ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА	38
ДАНІЛ'ЯН В. О. ДУАЛЬНА ОСВІТА В УКРАЇНІ: ПЕРСПЕКТИВИ ТА НЕДОЛІКИ	41
ДАНІЛ'ЯН В. О. ПРОБЛЕМА СВОБОДИ ТА ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ В ТВОРЧОСТІ НОРВЕЗЬКОГО ФІЛОСОФА ЛАРСА СВЕНДСЕНА	44
ДАХНІЙ А.Й. Г.С. СКОВОРОДА ТА Т.Г. ШЕВЧЕНКО ЯК ЗАСНОВНИКИ УКРАЇНСЬКОГО ЕКЗИСТЕНЦІАЛІЗМУ	46
ДОВГАНЬ А. О. Н.МАЛЬБРАНШТА ДАВНЬОКИТАЙСЬКА ФІЛОСОФІЯ	51
ДОЛЬСКАЯ О.О. ФОРМУВАННЯ НАРРАТИВУ ПОСТЛЮДИНИ: РОЗДУМИ ПРО ПІДГРУНТЯ НОВОЇ АТРОПОЛОГІЇ	57
ЗАГРІЙЧУК І. Д. НЕЗАВЕРШЕНІСТЬ КОМУНІКАТИВНОГО ПРОЦЕСУ ЯК ЗАПОРУКА СОЦІАЛЬНОЇ ЗЛАГОДИ	61
ІЛЬІН В.В., ІЛЬІНА А.А. РАЦИОНАЛЬНОСТЬ ПОВЕДЕНИЯ И ПРОБЛЕМА СООТНОШЕНИЯ ЭТИКИ И ЭКОНОМИКИ	65
КАРПЕНКО І.В. «ВЗАЄМНІСТЬ ПЕРСПЕКТИВ» А. ЩЮЦА ЯК МОЖЛИВІСТЬ КОМУНІКАЦІЇ	71
КОЛЕСНИК К.Е. ПРОЕКТ RAIL BALTICA: РОЗБУДОВА ТА ГЕОПОЛІТИЧНЕ ЗНАЧЕННЯ	75
КОЛИЧЕВА Т.В. ГЕШТАЛЬТ-МЕТОДОЛОГІЯ ПІЗНАННЯ ЛЮДСЬКОЇ СУТНОСТІ ЯК ЗАСІБ НАБЛИЖЕННЯ ДО ІДЕНТИЧНОСТІ ІНДИВІДА	81
КОММЕДАЛ О. ІНФОРМАЦІЙНЕ СУСПІЛЬСТВО В НОРВЕГІЇ: ДОСВІД ПРАКТИЧНОГО ВТІЛЕННЯ	84
ЛЕБЕДЄВ В. О. ЖАНР «ТЕМНЕ ФЕНТЕЗІ» У СУЧАСНІЙ МАСОВІЙ КУЛЬТУРІ	87
ЛЮБІВИЙ Я.В. КОНСТРУКТ ТА ПРАКТИЧНА РЕАЛІЗАЦІЯ СВОБОДИ У КРИЗОВОМУ СОЦІУМІ	88

ЛЯХ В.В. КРИЗА ІДЕНТИЧНОСТІ В ФІЛОСОФСЬКО-ІСТОРИЧНОМУ ВИМІРІ	94
МАМЕНКО Т.В. ФІЛОСОФІЯ МАХІЗМУ В УКРАЇНІ: ЕМПІРІОСИМВОЛІЗМ П.С.ЮШКЕВИЧА	98
НЕСКО С.І. РОЛЬ ПЕРЕКЛАДАЧА, ЯК ТЕХНІЧНОГО КОМУНІКАТОРА В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ	103
НОВІКОВ Б.В. О ФИЛОСОФИИ И ФИЛОСОФСТВЕ	105
ОВЧАРЕНКО Н.М. МОЗОК, ПОВЕДІНКА ТА МЕТАФОРА	116
ПАВЛОВ В.І. ЕВОЛЮЦІЯ УЯВЛЕНЬ ПРО СЕКСУАЛЬНІСТЬ ЯК АКТУАЛІЗАЦІЯ ВІДНОШЕННЯ ДО САМОГО СЕБЕ	119
ПАНКОВ Г. Д. ЗАНЯТИЕ СОБОЙ КАК ПРОЦЕСС КОНСТРУИРОВАНИЯ ИДЕАЛЬНОЙ ИДЕНТИЧНОСТИ В ХРИСТИАНСКОМ ДИСКУРСЕ	129
ПЕТРУШЕНКО В.Л. ЩО Ж ТАКЕ БУТТЯ І ЯК ЙОГО ОСМИСЛИТИ?	133
ПЕТРУШЕНКО О.П. УТОПІЯ ЯК СПОСІБ КОМУНІКАЦІЇ ЛЮДИНИ ІЗ НАЛЕЖНИМ	142
ПЕТРУШОВ В.М. «ЛЮДИНА ЗАГИНЕ І НА ЇЇ МІСЦЕ ПРИЙДЕ НАДЛЮДИНА» Ф.НІЦШЕ. ТАК ГОВОРИВ ЗАРАТУСТРА	144
ПОНОМАРЕНКО В.Є. НАЦІОНАЛЬНО-КУЛЬТУРНИЙ КОМПОНЕНТ ФРАЗЕОЛОГІЧНИХ ОДИНИЦЬ ПРИ ПЕРЕКЛАДІ (НА МАТЕРІАЛІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ).	148
ПОНОМАРЕНКО Н.В. КОНАТИВНА, СИГНІФІКАТИВНА ТА СТРУКТУРНА ХАРАКТЕРИСТИКА АНГЛІЙСЬКИХ, РОСІЙСЬКИХ ТА УКРАЇНСЬКИХ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ	150
ПОНОМАРЬОВ О. С.,ХАРЧЕНКО А. О.,ЧЕБОТАРЬОВ М. К. ТЕХНОЛОГІЧНИЙ РОЗВИТОК ЯК ЧИННИК КОЕВОЛЮЦІЇ ЛЮДИНИ І ПРИРОДИ	153
РАССОХА И. Н. УСКОРЕНИЕ ИСТОРИИ 12/4, «АНТРОПНЫЙ ПРИНЦИП» И ВОЗМОЖНОСТЬ БЛИЗКОГО «КОНЦА ИСТОРИИ»	157
РУМЯНЦЕВА Т.Г. ИДЕЯ НИЦШЕ О СВЕРХЧЕЛОВЕКЕ И СОВРЕМЕННОСТЬ САМОЙЛЕНКО Д. О. ТРЕНДИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА	166
САМОЙЛЕНКО Д. О. ТРЕНДИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА	169
СИВОГРАКОВА З.А. ПСИХОЛОГІЧНИЙ ЗМІСТ І ПЕДАГОГІЧНА РОЛЬ ЗВОРОТНОГО ЗВ'ЯЗКУ В УМОВАХ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ	173
СИТНІЧЕНКО Л.А. НОВІТНІ ФІЛОСОФСЬКІ ДИСКУРСИ ІДЕНТИЧНОСТІ: СПРАВЕДЛИВІСТЬ ЗАМІСТЬ НАСИЛЬСТВА	176
ТИТАР О. В. ФІЛОСОФІЯ ЗОРОВОГО ОБРАЗУ	180
ТИХОНРАВОВ С.М. КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНТНІСТЬ ФАХІВЦІВ ЗАЛІЗНИЧНОЇ ГАЛУЗІ	184
ТОЛСТОВ І.В. ВЗАЄМОЗУМОВЛЕНІСТЬ ЛЮДСЬКОЇ ГІДНОСТІ ТА ПРАВ ЛЮДИНИ	185
ТОНІО В. КОРОНАВІРУСНА КРИЗА: НЕХАЙ ВИРІШУЄ ЖЕРЕБ!	188
ХРИСТОФ Р. ПОПУЛІСТИ: ВЖЕ ПЛАТОН ЗАСТЕРІГАВ ВІД НИХ	192

Наукове видання

**VIII МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА КОНФЕРЕНЦІЯ,
ПРИСВЯЧЕНА 90-РІЧЧЮ УКРАЇНСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ ЗАЛІЗНИЧНОГО ТРАНСПОРТУ**

ЛЮДИНА, СУСПІЛЬСТВО, КОМУНІКАТИВНІ ТЕХНОЛОГІЇ

**МАТЕРІАЛИ VIII МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ «ЛЮДИНА, СУСПІЛЬСТВО, КОМУНІКАТИВНІ
ТЕХНОЛОГІЇ»**

**REPORTS OF THE VIII INTERNATIONAL
SCIENTIFIC-PRACTICAL CONFERENCE
“A PERSON, A SOCIETY, COMMUNICATIVE TECHNOLOGIES”**

м. Харків, 15–16 жовтня 2020 р.

Відповідальність за наукову достовірність матеріалів та відсутність плагіату
несуть автори

Матеріали публікуються в авторській редакції

Формат 60x84/16. Папір офсетний. Гарнітура Times ET.
Умов. друк. арк. 17,15. Наклад 100 прим. Замов. № 1006/8-20.

Видавництво ТОВ «ДІСА ПЛЮС»
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи: серія ДК № 4047 від 15.04.2011 р.
61029, м. Харків, шосе Салтівське, буд. 154. Тел. (057) 768-03-15,
e-mail: disadruk@gmail.com

Надруковано з готових оригінал-макетів у друкарні ФОП Петров В. В.
Єдиний державний реєстр юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців.
Запис № 2400000000106167 від 08.01.2009 р.
61144, м. Харків, вул. Гв. Широнінців, 79в, к. 137, тел. (057) 778-60-34.
e-mail:bookfabrik@mail.ua